

DOMINIK DÁN

BESTIE

BESTIE

Dominik Dán

BESTIE

slovar

Text © Dominik Dán 2012
Translation © Josef Šmatlák 2014
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2015

ISBN 978-80-7391-929-0

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny postavy v této knize
jsou smyšlené a jakákoliv podobnost
se skutečnými událostmi je ryze náhodná,
přestože ledaskomu mohou připadat povědomé...*

Hostis generis humani
(Plinius Starší)

Nepřítel lidského rodu
(Takto se o římském císaři Neronovi
vyjádřila jeho matka Agrippina.)

*Tuto knihu věnuji svým dcerám
Sandrince a Karin.*

Za přátelské rady, neocenitelnou pomoc a všechno,
co pro mě kdy udělal, děkuji komisaři Jozefu Schmidtovi,
který celý svůj život zasvětil boji proti nejtěžším zločincům
a přesto zůstal takový, jaký je.

JUDr. Jozefu Vachálkovi děkuji za pomoc při
shromažďování fakt a za odborné rady.

PROLOG

ČERVEN 1965

Bosý hošík v ušpiněné košili a s holou zadničkou proběhl po zápraží, kopancem odehnal drzého psa od plechovky pronikavě páchnoucí po olejovkách, prozkoumal její vnitřek, a když zjistil, že je prázdná, přesným hodem trefil psí čenich. Pes zakňučel, stáhl ocas a utekl.

„Kájo, pocem! Kde zas lítáš! Někde sebou švihneš, odřeš se a máma mě zjezdí... i za tebe! Pocem, ti říkám!“ Hoch sedící na betonových schůdcích před domkem sledoval úkosem mladšího bratra a přitom pozoroval dešťovku svíjející se ve smrtelné agonii. Už nějakou chvíli se jí snažil propíchnout stéblem, ale ta potvůrka sebou pořád mlela. Svíjela se a kroutila, z rozdrásaného ústního otvoru jí tekla krev a jakási žlutavá kaše. Vtom cosi křuplo, napjatá pokožka nevydržela tlak a ostrý konec stébla vnikl do jejího těla, až to hochovi škublo rukou. V zaujetí se přikrčil a naráz zapomněl na bratra i na celý svět. Pomaloučku, opatrně sunul slámku centimetr za centimetrem a vůbec nepostřehl, že přitom bezděčně vyplazuje jazyk a špičkou zlostně kmitá ze strany na stranu a občas i dovnitř a ven. Ostrý konec stébla se prodral týraným tvorečkem a na konci opět narazil na odpor. Hoch stéblem pootáčel téměř odborně a s trpělivostí hodinářského učně... a podařilo se! Vítězoslavně zvedl mazlavý špíz a chvílku se jím kochal. Vůbec mu nevadilo, že mu po prstech stéká páchnoucí sliz, natrávené bláto, krev a vnitřnosti popravené oběti. Byl do svého mučení natolik zabrán, že si nevšiml matky stojící na prahu dveří ani dvou závozníků, kteří opodál nakládali na korbu nákladáku prázdné pivní sudy. Ti strnuli v němém úžasu.

„Dobytek!“ vzpamatoval se jeden z nich, naložil poslední sud, zhnuseně si odplivl směrem k omšelému domku a nasedl. Auto ztěžka nastartovalo, zamořilo dvůr i děti hustým naftovým kouřem a odfrčelo pro další náklad.

Hoch ho zaslechl. Zaslechl a rozuměl... Rozuměl i jiným slovům, jimiž je lidé tu a tam častovali, když s matkou chodili po okrajových čtvrtích města. Nedělali nic zlého, pouze se snažili najít v kontejnerech to, co jim bída odepřela a co jiní už nepotřebovali. Nekradli. I když si to o nich mnozí mysleli, nekradli! Několikrát zamrkal a odjíždějící auto doprovodil plivancem.

„Chazmro kar!“ dodal a teprve pak postřehl matku netečně opřenou o zárubeň. Jejich zraky se setkaly.

„Mami, proč nás gádžové nemaj rádi?“

„Protože sme cikáni. Cikány nemá nikdo rád, synku, enem naši. Pamatuj si to, Ondrášku! Od gádžů se drž dál! Až vyrosteš, sám uvidíš, co oni sou zač... Drž se od nich rači dál... ti říkám.“

Hoch souhlasně pokýval hlavou, aby se mamka nebála, střelil pohledem po bratrovi, zdali je v pořádku, a hrdě předvedl dešťovku.

„Koukni...“

„Proč si to udělal, Ondrášku?“

„Já sem... Chtěl sem...“ vykotkl a provinile svěsil hlavu. Vskutku nevěděl, proč to udělal. Když dešťovku našel, bezmyšlenkovitě do ní kopl, ale netrefil ji. Špička sandálu jí o kousíček minula, odrazila se od země a pouze ji odřela. Z její pokožky prosákla malou trhlinkou kapka krve a lep-kavé žlutavé tekutiny. Tvoreček se svíjel v bolestné agonii. Ondrej si jí zpočátku nevšímal a zamířil přes dvůr k bratříčkovi, který se vyšplhal na zídku z nepálených cihel a snadno si mohl zlomit nohu nebo ruku. Vtom se Ondrej zarazil a... zvažněl. Před očima se mu zatmělo, dvorek i s neposedným bratrem zmizel, kdesi v hloubce podvědomí vyvstala zkrvavělá poraněná dešťovka a její křečovitě pohyby. V zátylku ucítil příjemné mravenčení a... pak mu kdosi šeptl, aby ji dodělal. Nějaký hlas. Nebylo mu to jasné, hlas nepatřil žádné konkrétní osobě, nedokázal by říci, byl-li to hlas mužský či ženský, jestli byl milý nebo nepříjemný, zda prosil anebo přikazoval... Bylo to prostě jakési vnuknutí, a pro-

tože sám neuměl popsat ani pochopit, oč jde, ani se to nepokoušel matce vysvětlovat. Uposlechl a vrátil se, zdvihl dešťovku, chvíli ji převaloval v dlani, poté s ní mrštil o zem a zvedl nohu... Ne! To není ono!! Chtělo by to... Zašlápnout nestačí! Hlas mu přesně a razantně diktoval panovačným tónem, co má udělat. Ondrej nerozhodně postával a nechápal, co se od něj chce. Hlas mu našeptával... aby nešlapal, to je prý málo... aby... vrazil... aby do ní... něco vrazil... aby do ní něco vrazil... něco vrazil... aby do ní...

Našel stéblo, ukousl konec a strčil ho do dešťovky... Měl přitom zvláštní pocit, že to takhle mělo být, teď a navzdycy... že je to úplně normální a mělo to tak být! Od nynějška už vždycky...

Když skončil, srdce mu divoce tlouklo, mělce a přerývaně dýchal, na čele mu vyvstaly krůpěje potu a hlava se mu točila. Trvalo to jen chvíli a... poté... se vrátil před rodný domek na udusanou zem dvorku, k bratrovi a mamce, která ho určitě měla moc ráda. Procitl.

„Ondrášku, i žízalu stvořil pámbu, jako šecko živý na tomhle světě, a dal si s ní práci stejně jako s náma. Nezaslouží si, aby ses takle rouhal a vysmíval se mu. Všici sme boží tvorové a každej má stejnou chuť žít, rozumíš? Už je ti deset, musíš vědět, co je dobrý a co ne...“ kárala ho matka a vnořila ruku do jeho husté černé kštic.

Rychle přikývl, aby zmírnil její rozhořčení. Přesto nerozuměl.

„Každýho živýho tvora, když se mu ubližuje... I žízalu... Nebo když na tebe plivají, nebo když tě táta... Rozumíš? Už nikdy neubližuj živejm tvorům, nemá se to! Slibuješ?“

„Ano... maminko.“

„Už nikdy...“

„Slibuju, už nikdy...“

Ale úplně jist si tím nebyl.

1

ČERVEN 1990

Policejní stanice kdesi na předměstí Mnichova

„Name?“ Na policistovi bylo patrné, že už má všeho plné zuby a konec služby by přivítal jako vysvobození z pekla, jenže líné ručičky nástěnných hodin ukazovaly teprve půl třetí ráno a do konce směny zbývalo ještě pár hodin.

„Name!? Verstehen Sie? Scheisse!“ utřel hřbetem ruky pot z čela a pohledem probodl vyhublého chlapíka sedícího na tvrdé dřevěné židli. V policejní úřadovně stálo osm kancelářských stolů. Noční směna jich zabrala jen polovinu. Kolegové psali zprávy, anebo jen tak lelkovali. Ostatní pěkně vyspávali doma, případně se s děsným vedrem vyrovnávali někde v hospodě za pomoci půllitru božsky vychlazeného piva. Tentokrát se léto dostavilo nějak předčasně a vlna horkého vzduchu přinesla do západní Evropy saharské teploty a sucho. Kdo měl aspoň kousek zdravého rozumu, zalézal do chládku a těm šťastnějším trčely z vody jen hlavy. Méně šťastným pak trčely z policejních uniforem, v nichž se dusili ve vlastní šťávě. Služební větráky dělaly, co mohly, ale marná sláva... dusno a vedro neustávaly ani za noci.

„Name... Du!“ Co s člověkem, který neumí německy ani vlastní jméno?!

„Johann, vyser se na něj! Nevidíš, že nekapíruje ani slovo? Je to nějakej zrasanej Turek, nebo něco takovýho... A ke všemu je ožralej, tak co od něj chceš? Prošacovals ho?“

„Ne. Proč?“

„Třeba má u sebe nějaký doklady, nebo...“

„Aufstehen... vstaň!“ Johann přistoupil k vystrašené shrbené postavě a uchopil nebožáka za ramena. Násilím ho

postavil a poklepal mu po kapsách na riflích. Poté poklepal na stůl a naznačil mu, aby z kapes vše vysypal. Muž pochopil. Pomalu a opilecky legračně začal na stole rozkládat mince, hřeben, kapesní nůž...

Johann rozzlobeně popadl složený kousek papíru.

„Čechoslovák, žádnej Turek! O-n-d-r-š-e-j... Počkej, ne! Ond-rej... Čert aby se v těch českých jménech vyznal! Je z azylantskýho domu ve Furholzenu u Freisingu... a má propustku.“

„Kam?“ projevila trochu zájmu kolega a nalil si minerálku.

„Okresní úřad Freising mu dal povolení k pobytu s podmínkou, že se může pohybovat jen v rámci okresu.“

„Tak co tady, ksakru, dělá?! A proč je přičmoudlej, když to není Turek?“

„Asi je to Rom... český Rom! Teďka jich sem zdrhají tisíce. Utečenci!“

„Jaký utečenci? Socialismus u nich skončil před půlrokem, tak jakýpak utečenci? Banda jedna, makat ani omylem, tak přišli krást!“

„Anebo sbírat ty miliony marek, co se tu povalujou po chodnících... Tohle si myslej tyhle nýmandi o Německu!“

Chlapík mátožně zareagoval na známé slovo a konečně se pokusil komunikovat.

„Kajne Čeko... Ich bin... Ich bin Slovakiše... Ich bin Slovakaj... Ich...“

„Ruhe! Drž hubu, ty! Karl!! Proč ho vlastně předvedli?“

„Protože se ve dvě ráno motal ožralej po předměstí a hlídce se zdál podezřelej, na otázky neodpovídal, doklady neukázal, smrdělo z něj... tak ho sbalili!“

„A co my s ním tady?“

„Nevím, vememe mu otisky, vyfotíme a...“

„Ser na to! Johann, je hic, že by jeden padnul, a ty se chceš babrat s tímhle smradem? Proklepnem ho, jestli něco neukrad, a kopneme ho do prdele, to bude nejrozumnější!“

„No, nevím, měli bysme...“ Johann nedokončil, protože se rozezněl telefon. Zvedl ho a pohodlně rozvalen na židli vybafl obligátní *Ja, bitte*, ale vzápětí vyskočil a překvapenému kolegovi naznačil, aby byl chvíli zticha, protože...

„Ja, jawohl... jasně... Rozumím... pane komisaři!“ koktal a málem zsalutoval. Chaoticky zašmátral v papírech na

stole, našel pero a načmáral pár údajů. Poté zavěsil. Celou vahou se opřel o kraj stolu a se ztrhaným výrazem kolegům oznámil: „Kurva... chlapi! Máme vraždu!“ a zmučeně sklesl zpět na židli.

„... seš normální?“ chlapi na služebně zpozorněli.

„Jo, i když teď bych bral všema deseti cvokhaus, natuty... Chlapi, všechno, co má ruce nohy, fofrem na Karlingerstrasse osum... přízemí... Je tam mrtvá čtyřicetiletá ženská... Počkat... tady to mám, Helena Stillike... Je to náš rajon, musíme to tam zajistit, než si to přihásí kriminálka a papaláši, volal komisař a je nasranej, raději padáme!“

Postava shrbená na nepohodlné židli nenápadně vzhledla a překvapeně sledovala změny v chování policistů. Někteří zbrunátněli, jiní se začali potit, ti, co se už potili, se potili ještě víc, dveře skříní bouchaly a na stoly padaly opasky s pouzdry, kšiltovky, pouta, neprůstřelné vesty... Někdo mu vecpal do dlaně hromádku mincí, hřeben i kapesní nůž, čísi ruce ho vystrkaly ven na chodník, kde jen taktak uhýbal spěchajícím policistům. Zaznělo bouchání dveří u aut, nervózní startování a skřípot pneumatik.

Ondrej zůstal sám. Stál na okraji neznámého města, kde všichni mluvili německy a nikdo mu nerozuměl ani slovo. Vracené věci si nastrkal zpět do kapes, rozpačitě pokrčil rameny, ještě jednou pohlédl na svítící nápis POLIZEI, nechápavě zakroutil hlavou a vykročil. Nohy bez ponožek ho tlačily v ošlapaných polobotkách. Žádný z policistů si nevšiml, že je naboso. Prošel dvě křižovatky, zahnul za roh jakéhosi domu a po chvíli se ocitl na místě, kde ho sbalili. Přistoupil k odpadkovému koši, opatrně se rozhlédl, a když zjistil, že ulice je prázdná, zalovil v útrokách páchnoucí nádoby. Vylovil kapesník svázaný do uzlíku a zvědavě ho potěžkal v dlaně. Obsah zacinkal a muž se spokojeně usmál. Rozvázal uzlík, cípy kapesníku ovisly jako okvětní plátky zvadlé lilie a v mužově dlani se zatřpytila žlutá hromádka. Řetízek, náušnice, náramek... znovu uzlík svázal a zastrčil za košili. Rozhlédl se a vykročil. Chtěl se odsud dostat pryč, za město, kde tušil sběrný tábor pro emigranty, kde občas dávali i propustky.

Komisař mnichovské kriminálky Wilhelm Knapp stál uprostřed obývacího pokoje a nevěřicně zíral na postel u zdi. Zvykl si na

prasata v lidské kůži, jež dokážou bezcitně zabít člověka a sáhnout na něco, co jim nepatří a nač nemají právo, viděl už ledacos... ale tohle?! Mladý kolega v uniformě s brigádýrkou pod paží strnule hleděl před sebe, pak se mu vzbouřily vnitřnosti a raději vyběhl ven.

„Promiňte... Proboha...“ zaúpěl a zmizel v křoví.

Ležela na posteli rozvalená, namísto hlavy krvavá kaše s vyčnívajícými kostmi. Pravé oko rozbité, levé slepě hledělo kamsi pod stůl. Slepené chuchvalce vlasů pokrývaly celý polštář. Ruce podél těla. Nohy doširoka roztažené... kolem pravé byly omotané kalhotky. Noční košile vyhrnutá až k prsům. Velké krvavé skvrny kontrastovaly s bílým povlečením.

Soudní lékař ukončil ohledání, energicky si stáhl rukavice a zhluboka vzdychl. Chvilí váhal, jako by tomu dosud nevěřil, a poté spustil:

„Vražednej nástroj je támhle!“ ukázal ke křeslu, u něhož stála hranatá železná tyč, jeden konec obalený vlasy a krvavou kůží. „Proporce ran souhlasí s profilem tyče a stopy na ní jsou jasný! Je to vražednej nástroj. Vrah vniknul oknem.“

„Ale no tak, pane doktore!“ ohradil se komisař. „Pátrat budeme my, ne?“

„To je v pořádku, pane komisaři!“ ozval se detektiv z mnichovské kriminálky. „Než jste přišel, omrkli jsme to tu a pod oknem se našly čerstvý otisky polobotek dvačtyřicítek. Podrážka má profil hlubokej půldruhýho milimetru. Stopy nejsou vyschlý, což v tomhle hicu znamená, že nejsou starší než pět hodin. Řekli jsme to i doktorovi.“

„Takže...“ pokračoval lékař a snažil se ignorovat komisařův nedůvěřivý pohled, „... smrt nastala asi před pěti, šesti hodinama... i když myslím, že spíš dřív než později. Vrah ji zabil asi dvěma, možná třema úderama do pravý horní části hlavy, ale tak silnýma, že prorazil lebeční kosti a úplně odtrhnul měkkou tkáň a kůži. Evidentně spala, stopy po zápasu a obraně nejsou žádný. Údery byly zasazený s mimořádnou razancí, což svědčí o... no, to nechám až po pitvě! Pysky...“ detektiv se naklonil k hlavě a prohlížel tvář, „ty dole, pane kolego... jsou podrážděný a vychlípený, na ochlupení jsou kapky... byla znásilněná. Když budeme

mít štěstí... možná najdeme i spermie! Víc nám řekne pitva a expertiza, pánové, prozatím se poroučím.“

„Pane doktore, předtím, nebo potom?“

„Potom. Žádný stopy po zápasu. Překvapil ji ve spánku a zabil, až pak ji znásilnil.“

„Nekrofil?“

„Nevím, asi ne. Nekrofilie je úchylka, při které postiženého vzrušují mrtvolky, zatímco tenhle potřeboval něco víc... Potřeboval kulisu... krev... smrt... Sex až pak, když se nabažil krve, to není typické rys nekrofilie.“

„Třeba nechtěl krev a to ostatní, možná chtěl jen kouřit, a když nedala, tak přitvrdil?“

„To ne, pane kolego, tohle ne! Neukecával ji, ona spala! Možná by souhlasila, za trochu peněz... Jak se tak koukám na tenhle byt... možná i za pár šupů, ale prokazatelně se jí neptal. Spala a vrah šel najisto... Nejdřív krev a pak sex! Nashle, pánové, uvidíme se na pitvě!“ odešel a nervózně si třel prsty, jako by chtěl setřít neviditelné stopy nechutného výjevu.

Detektiv přikročil k železné tyči a opatrně ji zdvihl. Komisař neprotestoval, podřízený měl rukavice. „Který hovoří chodí na návštěvu oknem s tříkilovým železným klan-drem? Bože, to zas bude případ!“ Pohledem spočinul na stole. Nedopitá láhev vodky, sklenice na vodu, rozházené soletky, plastová miska se zbytky večere. „Fakt asi nebyl na námluvách, je tu akorát jedna sklenice.“

„Dej ji zpátky, ještě jsme to tu nefotili,“ upozornil ho kolega a otevřel velký černý kufr, jaký používají technici od kriminálky všude na světě. Vyňal z něj cedulky s čísly, fotoaparát a stříbrný prášek na otisky prstů. Čekal na komisařův pokyn. Vstoupil uniformovaný policista, rozhlédl se, přelétl postel vyděšeným pohledem a zamířil ke Knappovi.

„Něco máme, pane komisaři! O tři domy dál předělávají zahradní plot. Je tam přistavený kontejner na pevný odpad. Úplně navrch... na hromadě betonový sutě je jednadvačet hranatejch železnejch tyčí dlouhejch půl metru. Vzbudili jsme správce a ten nám potvrdil, že v plotě bylo dvaadvacet takovejch tyčí, který držely vodorovný dřevěný latě. Všechny je odřezali a naházeli do kontejneru, protože novej plot chtějí dělat z betonovejch sloupků. I bez ex-

pertizy je jasný, že tohle je ta dvaadvacátá... Rozměr i barva jsou stejný i... prostě všechno. Vrah ji vytáh z kontejneru a..."

„Díky, seržante, ostatní už prošetříme sami. Dobrá práce, pokračujte.“

„Jasný, pane komisaři!“ zasalutoval a odešel.

Komisař si povolil kravatu, jež mu v tom hrozném vedru působila nesnesitelnou trýzeň, setřel si pot z čela a už se chystal dát povel technikům, aby začali, když si všiml mladého kolegy v uniformě, jemuž se před chvílí udělalo zle.

„Už je líp?“

„Ano... promiňte... To vedro... Víte, já jsem ji znal.“

„Výborně! Tak půjdeme ven.“

Zapálili si a mladý policista s úlevou vydechl kouř. Dvojice detektivů, kteří už tušili, že případ vyfasují oni, je následovala. První informace o oběti jsou základním odrazovým můstkem a oni o ně nechtěli přijít...

„Helena je alkoholička, čistá somra... Vidíte, jak žije, teda žila! Špína a hnus! Svobodná. Soud jí před šesti rokama sebral dcerku Natálii, asi šest, sedm let, a od té doby pije eště víc. Znáám ji, protože tu dělám okrskáře a musel jsem spolupracovat s kurátorem, když jí brali dítě. Táhlo se to přes rok. Seznámili jsme se, pomáhal jsem jí sehnat práci, ale... nešlo to! Když začala, vydržela chlastat tejdén v jednom kuse... a všechno... tvrdej, víno, pivo... šumafuk. Za tejdén snědla akorát dva rohlíky a paštiku... zato vychlastala moře, co vám budu povídat. Když neměla co, brala i okenu..."

„Říkals, že je svobodná... A to děcko? S kým ho má?“ detektivové už pracovali naplno.

„To je podle mě celkem zajímavý. Její bejvalej, Heinz, bydlí v unimobuňce na smetáku u výpadovky na Meinhoff... čtvrthodinku autem, ale on žádný nemá, takže pěšky to má slabou hodinku. Osud je to podobnej, i když nedávno jsem ho viděl vykládat cihly... Ale to je jen příležitostná fuška, nic natrvalo! Žili spolu tři, čtyři roky, před půlrokem se rozešli.“

„Žije s někým?“

„Prosím vás, v takový boudě na smetáku? Je divnej, sám jako kůl.“

„Ale žlázy mu snad fungujou?“

„Žlázy?“

„No nic, my se na něj mrknem! Je tam víc těch buněk?“

„Tři. Dvě shořely, ta jeho je čerstvě natřená na zeleno. Na dveře mu už nevybylo, tak je namatlal nějakou žlutou, takovou hnusnou... Nemůžete se splíst!“

„Šéfe, my padáme.“

„Běžte, hoši, a doneste něco! Ráno se na nás vrhnou novináři a řída... však víte. Tak padejte a něco doneste!!“

Komisař se vrátil do bytu oběti a unaveným pohledem těkal po jediné místnosti chudě zařízené domácnosti. Jako stín šel za ním okrskář, který ledacos věděl...

„Ještě jedna věc, pane komisaři. Helena měla památku po své mámě. Řetízek, náušnice a náramek. Nikdy je neprodala, ať jí bylo sebehůř, měla je svázaný v takovém špinavém kapesníku v támhleť skříni nahoře. Bylo to zlato, nic moc, ale přece jen zlato.“

Technik si přistavil židli a přehrabal pár zbylých ručníků a cichy. Výsledek se dal čekat. Skříň byla dokořán už při jejich příchodu a většina obsahu byla rozházená po podlaze.

„Nic! Byl tady!“ konstatoval technik a selezl ze židle.

„Takže nejen vrah a násilník, ale k tomu i zloděj!“ vzdychl komisař a poplácal okrskáře po rameni. „Dobrá práce, kolego, fakt dobrá... Nevzpomenete si ještě na něco? Cokoliv, všechno se může hodit.“

„Jistě, pane komisaři... budu se snažit!“

„Snaž se, snaž... My se taky budem...“

„Šéfe!“ ozval se druhý technik, který ohledával mrtvé tělo. „Koukněte!“

Nadzvedl polštář a pod zadkem oběti se objevila černá kupka. Kolega nelenil a zmáčkl foťák. Přisunul se blíž a zvětčil to ještě jednou z jiného úhlu. Pak už jen sledoval, jak kolega vytahuje ponožku, pak druhou.

„Černý ponožky, pane komisaři! Pánský... velký!“

„No a co, velký?! Lidi tohodle typu si nemůžou vybírat, nosej, co najdou!“

„Ale ne, pane komisaři, koukněte se tady! Tady dole ve skříni má starou krabici od bot a ta je plná ponožek, pár jsme jich už rozbalili, všechny jsou její velikost, pětapůlky. Má malý nohy. Tyhle jsou...“ opatrně rozprostřel nalezené ponožky na prostěradle a přiložil pásmo, „... osmičky! Velikost čtyřicet dva, ty jsou pánský! Nejsou její!“

„Tak jdeme na to, hoši!“ vzdychl komisař. „Asi tu na nás dneska čeká víc překvapení!“

Začalo svítat a vedro se stupňovalo. Přilétly první mouchy a po nich tři pracovníci televizního štábu a pár novinářů. Detektivové sebou museli hodit, jinak by jim mouchy znečistily mrtvolu, což by se chlapům na pitevně určitě nelíbilo.

„Heinz, tak ještě jednou... Ale už mě neseř, jasný? Kdes byl dneska v noci? Kde a kdo ti to může dosvědčit? A vy-klop to, nebo...“

„Pánové, jak vám to, prosím vás, mám říct? Spal jsem a jako dycky sám!! Včera jsem měl celkem dobrý rito. Vynášel jsem sajrajt a železo z opravy plotu na Karlingerstrasse.“

„To je kousek od tvý bejvalky, ne?“

„Jo, to je, ale tu jsem ani nezahlíd. Makal jsem až do tmy a správce mi zaplatil až těsně před desátou. Stavil jsem se v supermarketu a koupil jsem si pivo a něco k večeři a cigá. Viděla mě tam paní Wernerová, dycky platím u ní. Kolem jedenáctý jsem už byl doma... teda v tý buňce, najed jsem se, dal si čtyři pivka a poslouchal jsem RS dva, to je rozhlas...“

„Víme, co je RS dva, ty pako! Já se tě ptám, kdo ti to může dosvědčit?“

„Kdo? No, nikdo, byl jsem sám! Poslouchal jsem Joachimšou, to je...“

„Víme, co je Joachimšou, ty pako! Ptám se tě, kdo ti to může dosvědčit?“

„Kdo? No, nikdo, byl jsem sám! Poslouchal jsem Joachimšou až do půlnoci a pak jsem šel spát! Dneska ráno jsem měl dodělat ten plot, ale když jste mě sebrali...“

„Víš, co se stalo s tvojí bejvalkou?“

„Co se stalo? To jsem se právě chtěl zeptat... Co se stalo?“

„Víš to?“

„Ne!“

„Kdys ji viděl naposledy?“

„Naposledy? Co já vím? Když jdu kolem, tak se stavím. Nepíšu si to... aúú!“

„Stavíš se u ní, kdykoliv jdeš kolem, ale včera ne, co?! A byls od ní pár metrů celej den, ale určitě ses za ní nestavil, co?! A seš si jistej, co?! A my ti to máme sežrat. Co? Neseř...“